

For de uegentlig døves vedkommende må der tages hensyn, ikke blot til begavel-
sesgraden, men også til døvhedsgraden og det større eller mindre sprogkendskab, som ele-
verne medbringer ved optagelsen på skolen. Af praktiske grunde må man her nøjes med
en 2-deling:

En a-gruppe for de i ovennævnte henseender bedst udrustede elever og
en b-gruppe for de øvrige.

Hertil kommer, som for de egentlig døves vedkommende, undertiden endnu en
gruppe (de psykisk stærkt defekte elever).

Døveundervisningen kræver isørigt, at læreren, i langt højere grad end tilfældet
er i normalskolen, må tage sig af den enkelte elev, derunder gennemføre den meget krævende
artikulationsundervisning, der i stort omfang udelukkende må gennemføres som enkelt-
mandsundervisning, hvorfor det ofte — særligt i de yngre klasser — er nødvendigt at lade
yderligere en lærer være beskæftiget med klassen samt at have en meget lav klassekvotient.

Det har i årene siden 1926 i stigende grad vist sig, at den organisation, der blev
gennemført med hensyn til døve børns undervisning, må betragtes som utilfredsstillende.
Såvel fra døvepædagogers som fra forældres side har der hersket utilfredshed med, at
samtlige døve børn som foran nævnt indkaldes til undervisning på instituttet i København,
uanset fra hvilken del af landet de stammer, og derefter overflyttes til institutterne i Ny-
borg og Fredericia. Fra pædagogernes side er man utilfreds med, at børn efter et eller to
års ophold på en skole skal overflyttes til en anden skole. Forældre i Jylland og på Fyn
er utilfredse med at sende deres små børn til København, medens på den anden side for-
ældre i København er utilfredse med at sende deres lidt større børn til undervisning i
Nyborg og Fredericia. Som følge af denne utilfredshed er der oprettet privatskoler i Kø-
benhavn både for egentlig og uegentlig døve børn, jfr. bemærkningerne til § 5, stk. 2.

Under hensyn til den således herskende utilfredshed nedsatte socialministeriet
under 4. november 1939 en kommission, bestående af repræsentanter for socialministeriet og
undervisningsministeriet, af forstanderne ved statens skoler for døve, samt af repræsen-
tanter for Danmarks Døvestummelærerforening, forældrenævnet ved døveskolerne og foræl-
dreforeningen med den opgave nærmere at overveje spørgsmålet om ændring af disse regler
samt eventuelt at fremsætte forslag til ændringer i den bestående lovgivning.

Kommissionen har kun afholdt nogle enkelte møder i 1939 og har under besættelsen
måttet indstille sit arbejde dels under hensyn til de dengang herskende vanskelige trafik-
forhold, dels fordi det på dette tidspunkt ikke kunne overses, hvilke muligheder fremtiden
ville indebære for en ændring af den bestående organisation af døveundervisningen. Efter
at forholdene efter krigens afslutning var blevet afklarede, genoptog udvalget i oktober
måned 1946 sit arbejde.

Under sine forhandlinger fandt kommissionen det mindre hensigtsmæssigt, at dets
kommissorium var indskrænket til kun at vedrøre undervisningen af døve børn, idet man
fandt det naturligt i forbindelse med dette spørgsmål at optage til drøftelse de døves forhold
i almindelighed, og efter kommissionens derom fremsatte anmodning meddelte socialmini-
steriet ved skrivelse af 7. januar 1948 herefter kommissionen bemyndigelse til at optage til
drøftelse spørgsmålet om forholdet mellem statens skoler for døve og de hjem, hvis børn er
i den førskolepligtige alder, om fortsat uddannelse og efterværn for unge døve samt de
spørgsmål, der isørigt kan opstå vedrørende for sorgen for de døve og tunghøre (døvblevne)
og til i betænkningen at fremkomme med forslag om deres eventuelle gennemførelse.

Blandt de vigtigste ændringsforslag i udkastet til den ny lov i forhold til den gæl-
dende lovgivning skal man fremhæve følgende: